

Оливера Недељковић

ИДИЛА

Видела сам како трчи обезглављена кокошка
и како јој баба из утробе вади јаје
око кога још није сасвим очврсла љуска,
осетила сам како опојно миришу
изгажени тврдоглави ружини пупољци
и како комшија штави крзно кунића
који је до малочас мрдао њушкицом
и чуљио уши да чује звук оштар као сечиво,
видела сам широм отворене очи кртице
скочањене на хумци земље у дну наше баште,
гледала сам како керуша гризе своју постељицу,
а заклањали су ми очи да не видим како се на екрану
са застрашујућом страшћу љубе Мира Фурлан и,
чини ми се да је оно био, Раде Шербеџија.

РУБЉЕ

Мајка односи метални лавор
препун тек избељеног веша
до жице разапете између
два стабла ораха иза куће.

Једну по једну, узима наше
мајице и добро их истреса.
На лице јој слећу капљице,
али не застаје: дланом жустро
поравнава сваки комад рубља
и качи га дрвеним штиталкама.

Лепршају на ветру чаршави,
јастучнице очас затрудне, беље
од свега што је на свету бело.

Задивљено гледамо како се суши
оно што ћемо, кроз који дан,
без гриже савести, испрљати,

правећи човечулке од блата
или праснувши у гласан смех
устима пуним сока од вишања.

ГУМИЦЕ

Одједном смо све до једне у перницама
имале тврде кинеске гумице дугиних боја.
Неке су мирисале на преполовљени лимун.
Највише је било оних које су мамиле да их
загризеш као прву, још незрелу, трешњу.

Моја гумица мирисала је на јагоде,
јаче од јагода које нам је стрина
доносила у плавој вангли без једне ручке.

Кад год бих њом покушавала да обришем
начињену грешку, траг оловке се размазивао
и слова би се претварала у сиву мрљу
која се више ничим није могла обрисати.

Бришући, уживала сам у мирису јагоде
толико да задовољство осећам, ево, и сад,
још увек нагнута над замрљаним речима
које разумем боље него читка слова исписана
сигурном руком, на једнаком одстојању.

САПУН

Јутра су још увек мирисала на сапун
на чијем омоту се безбрижно брчкало дете
у кориту низ које се сливала коврцава пена.

Ипак, перући руке под млазом воде,
никад нисам пропустила да се упитам
да ли је на слици дечак или девојчица.

Сапун је све слабије пенио, опране руке
све краће су мирисале и све око мене
одзивало се на друго, накнадно дато име.

Све осим голишавог детета, које се још увек
у охладнелој води, безазлено игра пеном
и чуди се својим смежураним прстима.

Оно се, безимено, и даље ћутке смешка,
са полица мегамаркета, кутија за сапун,
из сећања која, једна за другим, ненадано,
прскају као највећи мехури од сапунице.

СВЕТИЉКЕ

Увече, кад би се сумрак хватао око прозора,
замишљала сам како бих волела да постанем
она која гледа на сат и чека трен у коме треба
окренути прекидач и једним потезом попалити
све уличне светиљке у читавом нашем граду.

Никада нисам сазнала назив тог занимања
којим сам од детињих дана желела да се бавим.
Можда зато данас, покаткад, и пишем песме.